

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 20, 2018

Nummer 20, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4034](#) 26-04-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1183](#) 27-03-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2079](#) 02-05-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:5357](#) 19-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3438](#) 26-03-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 17-04-2018

Lazoriva t. Oekraïne

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-04-2018

Doktorov t. Bulgarije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap, terwijl het partnerschap niet duurzaam ontwricht is. Partijen gaan na de ontbinding trouwen. Verzoek toegewezen, omdat in het buitenland een omzetting van het geregistreerd partnerschap in een huwelijk niet altijd op erkenning kan rekenen. De man wil in het buitenland kunnen werken zonder op problemen te stuiten in verband met de niet-erkenning van zijn relatie.

Partijen hebben ontbinding van het geregistreerd partnerschap verzocht. Zij hebben gesteld dat het geregistreerd partnerschap duurzaam is ontwricht.

Op grond van artikel 1:80e BW in samenhang met artikel 1:151 lid 1 en 1:154 BW kan een geregistreerd partnerschap op verzoek van de partners of één van hen slechts worden ontbonden indien het geregistreerd partnerschap duurzaam is ontwricht. Een geregistreerd partnerschap is duurzaam ontwricht indien de voortzetting van de samenleving ondraaglijk is geworden, zonder dat er uitzicht bestaat op herstel van behoorlijke echtelijke verhoudingen.

Partijen stellen dat het geregistreerd partnerschap duurzaam is ontwricht. Zij stellen echter ook dat zij – na ontbinding van het partnerschap – met elkaar in het huwelijk zullen treden op 15 juni 2018. De rechtbank is van oordeel dat onder deze omstandigheden geen sprake is van duurzame ontwrichting van het geregistreerd partnerschap in de zin van de wet. Voor het beëindigen van een geregistreerd partnerschap om een huwelijk met elkaar aan te gaan biedt de wet de mogelijkheid van omzetting als vermeld in artikel 1:80g BW. Partijen willen echter uitdrukkelijk geen omzetting, omdat een huwelijk dat tot stand is gekomen door omzetting vanuit een geregistreerd partnerschap in bepaalde landen niet wordt erkend.

De man heeft ter zitting toegelicht wat zijn werkzaamheden in het buitenland de afgelopen jaren waren en wat zijn plannen ten aanzien van het werken in het buitenland zijn voor de komende tijd. Verder blijkt uit de informatie van de gemeente Utrecht dat een huwelijk dat tot stand is gekomen door omzetting vanuit een geregistreerd partnerschap internationaal inderdaad niet in alle landen wordt erkend en dat het moeilijk is om dit per land te

achterhalen. Gelet op het voorgaande hebben partijen naar het oordeel van de rechtbank een redelijk belang om eerst het geregistreerd partnerschap te beëindigen en daarna te huwen. Partijen hebben voldoende aannemelijk gemaakt dat er een gerede kans bestaat dat zij vanwege de werkzaamheden van de man nadelige gevolgen zullen ondervinden van het feit dat partijen een geregistreerd partnerschap zijn aangegaan, die niet weg zijn te nemen door het geregistreerd partnerschap om te zetten in een huwelijk. Voor partijen bestaan geen alternatieve wegen om tot een huwelijk met elkaar te komen dat internationaal zonder meer erkend zal worden. Ten slotte overweegt de rechtbank dat weliswaar niet wordt voldaan aan het vereiste van duurzame ontwrichting, maar dat partijen het doel van dat vereiste – te weten het niet te lichtvaardig scheiden – in dit geval geen geweld aandoen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2079

Zaaknummer: C/16/457540 / FA RK 18-1751

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling om statusvoorlichting te kunnen geven? De rechtbank wijst het verzoek tot ondertoezichtstelling af, het hof wijst het verzoek toe.

Het verzoek tot ondertoezichtstelling van de vader is in eerste aanleg afgewezen. De moeder verweert zich in hoger beroep tegen het verzoek tot ondertoezichtstelling van de vader. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) refereert zich aan het oordeel van het hof. Het hof overweegt als volgt.

Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is het hof gebleken dat de minderjarige nog altijd niet weet wie zijn vader is. De Raad heeft reeds in zijn rapport van 2 januari 2014 (dat in opdracht van de rechtbank tot stand is gekomen naar aanleiding van verzoeken van de vader tot vervangende toestemming voor erkenning, gezag en het vaststellen van een omgangsregeling) geconstateerd dat het voor de identiteitsontwikkeling van de minderjarige belangrijk is dat hij weet wie zijn vader is en dat hij zich een realistisch beeld kan vormen van zijn vader. De Raad heeft in dat rapport tevens aangegeven dat de moeder een plicht heeft tot statusvoorlichting.

In augustus 2015 doet de vader opnieuw een verzoek tot omgang. De Raad wordt om advies gevraagd. Uit het raadsrapport van 7 juni 2016 komt naar voren dat de Raad het zorgelijk vindt dat de moeder nog altijd geen openheid naar de minderjarige toont over zijn afkomst. Daarin merkt de Raad op dat een ondertoezichtstelling gericht op statusvoorlichting de spanningen bij de moeder zou verergeren. De rustige en stabiele situatie voor de minderjarige zou dan verstoord kunnen raken en het is volgens de Raad bovendien de vraag in hoeverre de moeder, wanneer zij gedwongen wordt tot het geven van statusvoorlichting, in staat is een beeld neer te zetten van de vader waarbij de minderjarige voldoende van hem weet, maar beschermd wordt voor te belastende informatie. De Raad heeft daarom alles afwegende geconcludeerd dat er op dat moment geen mogelijkheden zijn voor statusvoorlichting. De rechtbank heeft het advies van de Raad gevolgd en heeft het verzoek van de vader om een omgangsregeling vast te stellen bij beschikking van 21 december 2016 opnieuw afgewezen.

In augustus 2017 heeft de vader verzocht om ondertoezichtstelling. De kinderrechter heeft dat

verzoek afgewezen. De kinderrechter heeft overwogen van de moeder te verwachten dat zij zich gaat verdiepen in de gevolgen van het niet tijdig geven van statusvoorlichting en dat zij hulp zoekt bij het geven van statusvoorlichting.

Uit de behandeling ter zitting in hoger beroep is het hof gebleken dat bij de moeder inmiddels wel bewustwording lijkt te zijn ontstaan dat het in het belang van de minderjarige is om over zijn afkomst te worden ingelicht. De moeder stelt echter dat zij wil wachten met het geven van statusvoorlichting tot zich daarvoor een geschikt moment aandient. Wanneer dat moment zal zijn weet de moeder niet.

Hoewel het hof het een positieve ontwikkeling vindt dat de moeder inmiddels de noodzaak van statusvoorlichting aan de minderjarige lijkt in te zien, is het hof er op grond van de overgelegde stukken en de behandeling ter zitting onvoldoende van overtuigd geraakt dat de moeder met voldoende voortvarendheid die statusvoorlichting zal geven om zo een ernstige ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige af te kunnen wenden. Het hof is van oordeel dat het tijdsverloop in deze zaak maakt dat de ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige inmiddels moet worden gekwalificeerd als een ernstige. Het hof neemt bij dit oordeel in aanmerking dat de minderjarige een leeftijd heeft bereikt (7 jaar) die maakt dat hij steeds meer dingen gaat begrijpen over onder meer ook zijn familiebanden.

Het hof is met de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de moeder zelf in het vrijwillig kader zal overgaan tot het geven van de statusvoorlichting binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn. Vast staat immers dat aan de moeder vanaf 2014 ruimschoots de gelegenheid is geboden om in het vrijwillig kader toe te werken naar statusvoorlichting aan de minderjarige, maar dat zij daar tot op heden nog geen stappen in heeft gezet. De hulp die in verband met het wegnemen van de bedreiging noodzakelijk is, wordt door de moeder naar het oordeel van het hof derhalve onvoldoende geaccepteerd.

Naar het oordeel van het hof is dan ook aan de gronden voor ondertoezichtstelling voldaan. Het hof spreekt de ondertoezichtstelling uit voor de duur van een jaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4034

Zaaknummer: 200.231.449/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie in convenant overeengekomen. Geen sprake van grove miskenning van de wettelijke maatstaven nu partijen bewust en juist geïnformeerd daarvan zijn afgeweken. Naar analogie van artikel 1:159 lid 3 BW ook geen zodanige wijziging van omstandigheden dat de afspraak omtrent de kinderalimentatie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet in stand kan blijven.

De man en de vrouw hebben beiden verzocht om de onderling overeengekomen kinderalimentatie te wijzigen. De man stelt als grond een wijziging van omstandigheden. De vrouw stelt primair dat de kinderalimentatie dient te worden gewijzigd omdat de afspraken in het echtscheidingsconvenant zijn aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven en subsidiair dat sprake is van een wijziging van omstandigheden. De vrouw heeft ter zake haar primaire stelling aangevoerd dat de behoefte van de kinderen van meet af aan onjuist is berekend. De ouders zijn uitgegaan van het maximale netto besteedbaar gezinsinkomen volgens de Tabel Eigen Aandeel Kosten van Kinderen van € 5.000 per maand, terwijl het significant hogere gezinsinkomen een hogere behoefte rechtvaardigde. Volgens de vrouw was lineair extrapoleren op zijn plaats geweest, nu het niet realistisch is om te veronderstellen dat gezinnen met dergelijk hoge inkomens niet meer geld uitgeven aan hun kinderen dan het maximumbedrag in de tabel. De man betwist hetgeen de vrouw stelt.

De rechtbank overweegt dat de man en de vrouw de gevolgen van de echtscheiding in onderling overleg – met behulp van een advocaat/scheidingsmediator – hebben geregeld. Tijdens de besprekingen met de mediator is ook de behoefte en de berekening van de behoefte aan de orde gekomen. De behoefte van de twee kinderen hebben de ouders met behulp van hun advocaat en na een door de vrouw opgevraagde second opinion bij De Scheidingsplanner conform de destijds geldende Tabel Eigen Aandeel Kosten van Kinderen uitgaande van een maximaal netto besteedbaar gezinsinkomen volgens de tabel van € 5.000 (of meer) per maand en het aantal kinderbijslagpunten vastgesteld. De tabel geeft een richtlijn voor de bepaling van de redelijkerwijs in de desbetreffende inkomensklasse te maken kosten voor de kinderen. Als sprake is van bijzondere omstandigheden – bijvoorbeeld kosten voor

topsport of extra hoog schoolgeld – kan het tabelbedrag volgens het Rapport alimentatienormen worden aangepast. Gesteld noch gebleken is dat sprake was van dergelijke bijzondere omstandigheden die het corrigeren van de behoefte van de kinderen rechtvaardigde. Het enkele feit dat het nettogezinsinkomen hoger was dan € 5.000 per maand kan naar het oordeel van de rechtbank niet tot de conclusie leiden dat de kosten van de kinderen ook hoger lagen dan gemiddeld € 1.185 per maand. Bovendien is niet gebleken dat de ouders ook daadwerkelijk meer geld uitgaven aan de kinderen dan het tabelbedrag. Naar het oordeel van de rechtbank is, voor wat betreft de behoefteberekening, dan ook niet gebleken dat sprake was van een grove miskennis van de wettelijke maatstaven op grond waarvan een wijziging van de overeengekomen alimentatie zou moeten plaatsvinden.

De rechtbank komt tot hetzelfde oordeel ten aanzien van de verdeling van de kosten naar draagkracht. De afspraken tussen partijen zijn vastgelegd in een echtscheidingsconvenant en een ouderschapsplan. De ouders hebben – de rechtbank begrijpt vanwege het grote inkomensverschil tussen de man en de vrouw toentertijd – afgesproken dat de man een dusdanige bijdrage aan de vrouw zou voldoen waarmee geheel in de behoefte van de kinderen zou worden voorzien. Dit terwijl de vrouw blijkens het echtscheidingsconvenant ten tijde van het opstellen en ondertekenen van deze afspraken een eigen inkomen van € 25.645 bruto per jaar had. Gelet op het inkomen van de vrouw had zij feitelijk dus wel de draagkracht om conform de wettelijke maatstaven naar rato een bijdrage te leveren in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. De rechtbank is van oordeel dat de ouders bij de vaststelling van de door de man te betalen kinderalimentatie bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven door in het echtscheidingsconvenant af te spreken dat de vrouw, ondanks dat zij beschikte over draagkracht, geen bijdrage zou leveren in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. De rechtbank gaat hiermee voorbij aan de – gemotiveerd weersproken en niet onderbouwde – stelling van de vrouw dat de ouders onbewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. Dit betekent dat ook voor wat betreft de overeengekomen (verdeling van de kosten naar) draagkracht van partijen geen sprake is van een grove miskennis van de wettelijke maatstaven, nu partijen bewust en juist geïnformeerd daarvan zijn afgeweken.

Nu de ouders bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven kan (naar analogie van artikel 1:159 lid 3 BW) slechts tot een wijziging van de overeenkomst betreffende levensonderhoud worden overgegaan indien partijen stellen en de rechtbank oordeelt dat sprake is van dusdanige wijziging van omstandigheden die meebrengt dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de afspraak in het echtscheidingsconvenant niet mag worden verwacht. Hiervan is de rechtbank niet gebleken, zodat de rechtbank de verzoeken van partijen tot wijziging van de kinderalimentatie heeft

afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:5357

Zaaknummer: C/09/536324 / FA RK 17-5500

RECHTSPRAAK

Verdeling na echtscheiding. Man is gehouden aan de vrouw € 110.000 te betalen uit de overwaarde van de aan hem toegedeelde woning. Van dat bedrag stelt de man aan de vrouw € 40.000 contant te hebben betaald. De vrouw ontkent. Deskundigenonderzoek naar handtekening onder de kwitantie voldoet niet aan de eisen. Nieuw onderzoek gelast.

De man en de vrouw zijn met elkaar gehuwd geweest. Als onderdeel van het echtscheidingsconvenant is bepaald dat de man aan de vrouw een bedrag van € 110.000 diende te betalen als compensatie voor de overwaarde van de aan de man toegedeelde echtelijke woning. De man stelt dat als onderdeel van de overeengekomen betaling in termijnen van de vordering in 2011 aan de vrouw € 40.000 in contanten is overhandigd en dat de vrouw voor ontvangst daarvan heeft getekend.

De man is in eerste aanleg tot bewijs van stellingen toegelaten. De rechtbank heeft uiteindelijk beslist dat de man niet is geslaagd in het bewijs. De man komt van dit oordeel in hoger beroep.

Het hof overweegt ambtshalve als volgt.

In eerste aanleg is bij tussenvonnis van 8 april 2015 een deskundigenbericht gelast over de vraag of de handtekening op de door de man in het geding gebrachte kwitantie van de vrouw is – en zo ja – met welke mate van waarschijnlijkheid dat antwoord gegeven kan worden. Tot deskundige is door de rechtbank benoemd de heer [naam] van Verilabs. Op 27 augustus 2015 heeft Verilabs een Engelstalig deskundigenbericht, uitgebracht door [naam] van het bedrijf LGC, toegestuurd aan partijen en blijkens de aanbiedingsbrief van Verilabs ook aan de rechtbank. Bij gelegenheid van het pleidooi in hoger beroep hebben partijen eensluidend verklaard geen conceptrapport van de deskundige te hebben ontvangen, dat zij geen gelegenheid hebben gekregen om vragen of opmerkingen te stellen/maken en dat hen ook geen uitleg is verstrekt over de vraag waarom het deskundigenbericht door een andere deskundige dan de door de rechtbank benoemde is uitgebracht. Het deskundigenbericht

voldoet daarmee niet aan de in redelijkheid daaraan te stellen eisen voor wat betreft de wijze van totstandkoming zoals deze eisen onder meer zijn vastgelegd in de Leidraad deskundigen in civiele zaken en de Gedragscode voor gerechtelijk deskundigen in civielrechtelijke en bestuursrechtelijke zaken. Het hof stelt verder vast dat de conclusies die in het rapport van de deskundige worden getrokken niet onderbouwd of toegelicht zijn. Het hof is daarom van oordeel dat het deskundigenbericht in deze vorm en gelet op de hiervoor geschetste wijze van totstandkoming niet kan – en ook niet mag – bijdragen aan de oordeelsvorming in deze zaak. Reeds om die reden kan het bestreden vonnis niet in stand blijven, althans niet voor wat betreft de motivering van de bewijswaardering, nu de rechtbank daarin het deskundigenrapport heeft betrokken. Het hof zal dan ook ambtshalve op de voet van artikel 194 Rv een nieuw deskundigenbericht gelasten. Daartoe beslist het hof.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1183

Zaaknummer: 200.197.747/01

RECHTSPRAAK

Ambtshalve beschikking betreffende afwezigheidsbewind dat ten minste dertig jaar al wordt gevoerd. Het onroerend goed waarop het bewind betrekking heeft, is in 1991 verkocht. Over de netto-opbrengst wordt bewind gevoerd. Het bedrag daarvan wordt steeds kleiner door de kosten van bewind. Kantonrechter beveelt storting in consignatiekas. Daarna opheffing bewind.

De rechtbank heeft bij beschikking van 16 mei 1991 een bewindvoerder benoemd over het vermogen van een afwezige. Het onroerend goed waarop het bewind uitsluitend betrekking heeft, is op 16 september 1991 verkocht. Over het na aftrek van de hypothecaire geldlening en kosten van de verkoopopbrengst resterende bedrag van fl. 32.237,28 is sedertdien bewind gevoerd door de bewindvoerder. De verblijfplaats van rechthebbende is tot op heden onbekend. Het aan rechthebbende toebehorende banksaldo kan daarom niet aan hem worden overgedragen. Door de kosten van het bewind is het onder bewind staande vermogen van rechthebbende de afgelopen jaren steeds kleiner geworden. De kantonrechter is van oordeel dat het laten voortbestaan van het bewind onder deze omstandigheden niet in het belang van rechthebbende is. Hoewel de wet daartoe niet uitdrukkelijk de mogelijkheid biedt, heeft de kantonrechter, gelet op voornoemde omstandigheden, de bewindvoerder opgedragen het vermogen van rechthebbende te storten in de consignatiekas van het ministerie van Financiën. Nadat de bewindvoerder dit bedrag heeft gestort en hiervan het bewijs van consignatie van het ministerie van Financiën heeft overgelegd, zal het bewind worden opgeheven.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3438

Zaaknummer: 6572083 EJ VERZ 18-60280

RECHTSPRAAK

Lazoriva t. Oekraïne

Tante wenst voogdij over neef te krijgen. Recht op eerbiediging privéleven tante. Tante woont in Rusland en heeft Russische nationaliteit. Neef woont in weeshuis in Oekraïne en heeft Oekraïense nationaliteit. Oekraïense autoriteiten plaatsen neef bij adoptieouders en adoptie wordt uitgesproken. Tante niet betrokken bij adoptieprocedure. Schending artikel 8 EVRM.

Klaagster, geboren in Chernivtsi, Oekraïne, verhuisde naar Magadan, Rusland, toen ze 18 jaar was. Ze is daar opgeleid als lerares en woont en werkt daar gedurende de laatste twintig jaar. Klaagsters zuster, K.T.O., woonde ook enige tijd in Magadan en baarde daar in 1993 een kindje, K.L.S. Zowel K.T.O. als K.L.S. hebben de Russische nationaliteit. In december 1993 verhuisde K.T.O. met K.L.S. naar Chernivtsi, waar K.L.S. de daaropvolgende tien jaar door haar grootouders werd opgevoed. In 2004 verhuisden de grootouders met K.L.S. naar Ludinovo, in de Kaluga-provincie in Rusland, op 1.100 km afstand van Chernivtsi en 11.000 km van Magadan. In augustus 2007 verhuisde K.L.S. naar Magadan en verbleef sindsdien bij klaagster. In december 2007 benoemde het college van burgemeester en wethouders van Magadan klaagster als voogdes van K.L.S. In februari 2009 beëindigde het college – op verzoek van klaagster – het gezag van de ouders over K.L.S., vanwege het feit dat ze gedurende vijftien jaar niet naar haar hadden omgekeken.

In maart 2007 baarde K.T.O. een tweede kind, een zoon, K.O.S. Zijn nationaliteit is onbekend. In november 2008 besliste de rechtbank in Chernivtsi dat hij – vanwege verwaarlozing door zijn ouders – in een weeshuis geplaatst zou worden. Iets later ging hij terug naar zijn moeder, maar daarna verbleef hij gedurende vier verschillende periodes in het weeshuis. Klaagster bezocht K.O.S. drie keer tussen 2010 en 2012 en stuurde voedsel- en kledingpakketten voor hem. In maart 2012 is K.O.S. door de rechtbank Chernivtsi uit huis geplaatst en in juli 2012 beëindigde de rechtbank het gezag van zijn ouders over hem. In juli 2012 is K.O.S. op een lijst geplaatst van kinderen die beschikbaar zijn voor adoptie. In augustus 2012 verzocht klaagster het college van burgemeester en wethouders in Magadan om haar als voogd van K.O.S. te

benoemen. Ze zocht contact met het weeshuis waar K.O.S. verbleef en liet weten dat ze bezig was met een procedure om als voogd van hem te worden goedgekeurd. De autoriteiten in Magadan verzochten de autoriteiten in Chernovtsi adoptiekandidaten aan te houden, in afwachting van de uitkomst van de procedure die klagster had gestart. In reactie daarop lieten de autoriteiten in Chernovtsi de Madaganse autoriteiten op 4 september 2012 weten dat er reeds adoptieouders voor K.O.S. waren gevonden, dat ze waren goedgekeurd, dat ze de juiste documenten hadden overlegd en dat de procedure reeds in de laatste fase verkeerde. De jeugddienst Chernovtsi adviseerde klagster onverwijld een verzoek bij de rechtbank Chernovtsi in te dienen als ze met de voogdij over K.O.S. belast wenste te worden. Op 10 oktober 2012 lieten de Magadanse autoriteiten de autoriteiten in Chernovtsi weten dat klagster geschikt was om met de voogdij over K.O.S. te worden belast. Op 22 oktober 2012 kwam klagster naar Chernovtsi en vernam dat K.O.S. reeds geadopteerd was. Per uitspraak van 2 oktober 2012 had de rechtbank Chernovtsi geoordeeld dat de adoptieouders opgenomen zouden worden als ouders op de geboorteakte van K.O.S. ter vervanging van de biologische ouders en dat K.O.S. de familienaam van de adoptieouders zou dragen. De Oekraïense autoriteiten weigerden om klagster in contact te brengen met K.O.S. Op 1 februari 2013 ging klagster in beroep tegen de adoptieuitspraak en stelde dat de rechtbank bekend was met haar wens om de voogdij over K.O.S. te krijgen en dat zij ten onrechte niet betrokken is geweest bij de adoptieprocedure. Klagsters beroep werd ongegrond verklaard.

In Straatsburg voert klagster aan dat artikel 8 EVRM is geschonden doordat haar poging om de voogdij over K.O.S. te verkrijgen werd genegeerd en tegengewerkt. De Oekraïense regering voert aan dat de zaak niet onder de werkingssfeer van artikel 8 EVRM valt. Het EHRM oordeelt dat er inderdaad onvoldoende feitelijke basis is voor het aannemen van familie- en gezinsleven tussen klagster en K.O.S. Klagsters interesse in het ontwikkelen van een relatie met hem valt wel onder privéleven (EHRM 22 januari 2008, 43546/02 (*E.B./Frankrijk*); EHRM 24 januari 2017 (GK), 25358/12, PFR 2017-0032 (*Paradiso en Campanelli/Italië*); EHRM 17 januari 2017, 6033/13, PFR 2017-0092 (*A.H. e.a./Rusland*)). Het EHRM overweegt daarbij dat klagster verwant is aan K.O.S., dat ze contact met hem heeft gezocht, dat ze een oprechte intentie had om zijn voogd te worden, dat ze daarover contact heeft gezocht met de bevoegde autoriteiten, waarbij niet zonder betekenis is het feit dat ze de halfzuster van K.O.S. bij haar in huis heeft genomen en heeft opgevoed. En volgens Oekraïens recht bestaat er een voorkeur voor plaatsing van een weeskind bij personen die aan hem/haar verwant zijn. Het EHRM oordeelt op basis van het voorgaande dat de feiten binnen de werkingssfeer van klagsters privéleven vallen. De adoptie van K.O.S. vormt een inmenging in klagsters privéleven, aldus het EHRM, en de procedure voldoet niet aan de eisen die uit artikel 8 EVRM voortvloeien. Hoewel de autoriteiten in Chernovtsi op de hoogte waren van klagsters wens om de voogdij over K.O.S. te krijgen en van het feit dat ze daartoe stappen had gezet, hielden de autoriteiten

in Chernovtsi daar geen rekening mee. De rechtbank heeft niet onderzocht of K.O.S.'s belangen beter waren gediend door de adoptie door de adoptieouders dan door de voogdij die zijn tante nastreefde. Het argument van de Oekraïense regering dat klaagster geen gevolg had gegeven aan het advies van de jeugddienst dat zij een voogdijverzoek bij de rechtbank Chernovtsi onverwijld moest indienen, snijdt bij het EHRM geen hout. Ten onrechte gaan de autoriteiten voorbij aan het feit dat klaagster het advies van de jeugddienst had opgevolgd en aan het feit dat de voorbereiding van een voogdijverzoek enige tijd in beslag neemt. Het EHRM stelt een schending van artikel 8 EVRM vast. Rechters Gaetano en Yudkivska geven afzonderlijke meningen die met de meerderheid gelijkkluidend zijn. Rechter Gaetano bevestigt dat de procedure een verdragsschending is, maar overweegt dat – op de inhoud – de adoptie het belang van K.O.S. diende. Rechter Yudkivska merkt op dat klaagster geen actie heeft ondernomen om K.O.S. te adopteren. Zou ze dat hebben gedaan, dan zou de uitkomst mogelijk anders zijn. De rechter doelt op de voorkeur in artikel 20 IVRK voor adoptie van een weeskind. Deze rechter geeft aan dat K.O.S. de Oekraïense nationaliteit heeft. De beslissing of iemand met voogdij over hem kan worden belast, wordt daarom beheerst door Oekraïense recht. Op grond van de Oekraïense wet kan klaagster, die de Russische nationaliteit heeft, alleen met de voogdij over hem worden belast indien zij in Oekraïne zou wonen. Deze rechter merkt op dat klaagster derhalve geen mogelijkheid had om de voogdij over K.O.S. te verkrijgen en dat de Oekraïense autoriteiten hebben nagelaten om haar hierover in te lichten. Deze rechter concludeert dat de Oekraïense autoriteiten niet alleen de relevante wetgeving hebben verzwegen, maar hier vermoedelijk zelf niet van op de hoogte waren.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 17-04-2018

Zaaknummer: 6878/14

RECHTSPRAAK

Doktorov t. Bulgarije

Ontkenning van het vaderschap door vader. Eerbiediging privéleven. Gedurende huwelijk heeft juridische vader geen vermoeden dat hij niet de biologische vader kan zijn. Ontkenning onmogelijk vanwege vervaltermijn. Belangen vader bij ontkenning. Belangen kind bij in stand laten juridisch vaderschap. Geen mogelijkheid voor belangenafweging. EHRM keurt absoluut karakter van rechtsregel af. Schending artikel 8 EVRM.

In 2006 is het huwelijk tussen klager en de vrouw door echtscheiding ontbonden. De vrouw verzocht om alimentatie voor de twee kinderen. Toen pas ontdekte klager dat hij vermoedelijk niet de verwekker is van het tweede kind dat in 2003 staande het huwelijk is geboren. Uit DNA-onderzoek bleek hij inderdaad niet de verwekker te zijn. In 2007 probeerde klager via een verzoekschriftprocedure het juridisch vaderschap te ontkennen, maar de rechtbank wees het verzoek af. Volgens de wet moest hij het verzoek uiterlijk binnen een jaar na de geboorte hebben ingediend. In hoger beroep en cassatieberoep werd de uitspraak bevestigd. Klager werd veroordeeld tot het betalen van kinderalimentatie, ook van het kind waarvan hij niet de verwekker kan zijn.

In Straatsburg stelt klager dat artikel 8 EVRM hierdoor is geschonden. Het EHRM overweegt dat het recht om het vaderschap te ontkennen deel uitmaakt van zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven (EHRM 28 november 1984, 52629/11 (*Rasmussen/Denmark*); EHRM 19 december 1999, 34308/96 (*Yildirim/Oostenrijk*)). Het EHRM geeft aan dat het tevens de besluitvorming zal beoordelen. Op grond van vaste EHRM-rechtspraak zijn vervaltermijnen in principe geschikt om de belangen van het kind bij het in stand laten van juridisch vaderschap te beschermen. De Bulgaarse regel is derhalve niet irrationeel en ook niet willekeurig. Een vervaltermijn van een jaar met geen enkele mogelijkheid om daarvan af te wijken, kan echter niet worden aangemerkt als een proportionele afweging van de botsende belangen, aldus het EHRM. In het bijzonder biedt de Bulgaarse regel geen enkele mogelijkheid om rekening te houden met de omstandigheden die hebben bewerkstelligd dat klager onmogelijk binnen de

termijn kon ontkennen, welke omstandigheden hij niet heeft veroorzaakt.

Het EHRM vindt het niet op zijn weg liggen om de taken van de nationale instanties over te doen, maar het zal wel beoordelen of bij de beoordeling van klagers ontkenningsverzoek klagers door het EVRM beschermde rechten voldoende werden geëerbiedigd. Aangezien klager en het kind gedurende een periode van drie jaar in gezinsverband hebben geleefd, heeft het kind belang bij het in stand houden van het juridisch vaderschap. In de zaak *Yildirim* (zie hiervoor) overwoog het EHRM dat in een dergelijke situatie het kindsbelang normaal gesproken zwaarder zal wegen dan de belangen van de juridische vader, maar dat – anders dan in *Yilderim* – klager gedurende de relatie dacht de verwekker te zijn en pas ten tijde van de echtscheiding ontdekte dat hij dat niet kon zijn. In *Yildirim* wist de vader van meet aan af dat hij niet de vader was, maar om hem moverende redenen zette hij geen juridische stappen. In eerdere zaken keurde het EHRM inflexibele vervaltermijnen af (EHRM 18 februari 2014, 28609/08, PFR 2014-0047 (*A.L./Polen*); EHRM 12 januari 2006, 26111/02 (*Mizzi/Malta*); EHRM 9 november 2006, 11449/02 (*Tavlı/Turkije*)). Door de vervaltermijn werd het door klager aangeboden DNA-bewijs nooit onderzocht en heeft er geen afweging van zijn belangen en die van het kind plaatsgevonden. Een dergelijke rigide uitsluiting heeft het EHRM eerder onverenigbaar met het EVRM geoordeeld (EHRM 12 mei 2006, 55339/00 (*Rózański/Polen*); EHRM 21 december 2010, 20578/07 (*Anayo/Duitsland*); EHRM 24 november 2009, 74826/01 (*Shofman/Rusland*)). Door het absoluut karakter van de regel is deze zaak anders dan de regels die in vele andere zaken eerder door het EHRM zijn beoordeeld en verenigbaar zijn gevonden met het EVRM (EHRM 12 februari 2013, 48494/06, PFR 2013-0034 (*Krisztián Barnabás Tóth*); EHRM 18 februari 2014, 28609/08, PFR 2014-0047 (*A.L./Polen*); EHRM 22 maart 2012, 23338/09, PFR 2012-0124 (*Kautsor/Duitsland*); EHRM 22 maart 2012, 45071/09, PFR 2012-0124 (*Ahrens/Duitsland*); EHRM 9 oktober 2014, 3004/10, PFR 2014-0331 (*Marinis/Griekenland*); EHRM 29 juni 1999, 27110/95 (*Nylund/Finland*)). In die zaken onderzochten de autoriteiten de feitelijke omstandigheden, de aard van de botsende belangen – waarbij het belang van het kind steeds zwaarder woog – en de vraag of de juridische vader een mogelijkheid heeft gehad om zijn verzoek inhoudelijk aan de rechter te presenteren. Daar klager deze mogelijkheid niet heeft gehad is de wettelijke regel disproportioneel waardoor klagers recht op respect voor zijn privéleven is geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 05-04-2018

Zaaknummer: 15074/08